

portal

**Aprendre per enfortir-nos;
enfortir-nos per vèncer**

Oriol Junqueras

President d'Esquerra Republicana

@junqueras

El 2017 va ser alhora un any d'orgull i dolor per a l'independentisme català. Orgull per haver estat capaç d'impulsar una fita heroica com va ser l'U d'Octubre, contra tota la potència d'un Estat decidit a evitar que els catalans i les catalanes expressessin la seva voluntat democràtica a les urnes. Orgull, també, per haver aconseguit transformar la indignació d'aquella data en l'eclosió d'unitat civil i determinació no violenta que es va poder veure als carrers de tot el país el 3 d'octubre, la qual va anar molt més enllà dels contorns del propi moviment independentista. Dolor, tanmateix, per no haver pogut completar el camí cap a la independència en aquells dies crítics. Dolor perquè, en no poder acabar el camí, el moviment va quedar exposat a la reacció venjativa de la vessant més autoritària del nacionalisme espanyol, incardinada al cor de l'Estat.

Les adversitats, però, serveixen per a enfortir el nostre caràcter i alimentar el nostre esperit amb els aprenentatges que ens ofereixen, si sabem parar atenció. Allò que va sortir bé el 2017, va sortir bé perquè l'independentisme era prou fort i estava prou preparat com per a tirar-ho endavant.

Allò que no va sortir bé, no va sortir bé perquè li faltava o bé força, o bé preparació, o bé totes dues coses. I una bona part de la força que li va faltar va ser la d'aquells compatriotes que, disposats com estaven a lluitar per la democràcia i el dret a decidir, no estaven en canvi convençuts que la independència fos la millor alternativa de futur per al país. En aquest aspecte, i en molts altres, a l'independentisme li queda molta feina per fer, i moltes preguntes a plantejar-se.

No és, val a dir, una situació nova. L'independentisme no va néixer pas el 2012, ni tampoc el 2010. Per arribar als deu anys de creixement exponencial del moviment van caldre dècades de picar molta pedra. Una història dilatada, al llarg de la qual l'independentisme ha passat per diversos moments d'impàs, en què semblava que el rellotge de la història s'aturés de cop. N'ha sortit reforçat de tots ells perquè sempre ha aconseguit extreure'n lliçons que li han servit per a continuar la seva marxa. Treballar, experimentar, aprendre i seguir treballant: aquest és l'únic camí cap a la República Catalana, i no admet dreceres. Un camí

d'assaig i error on les certeses sempre són poques, però on les oportunitats sempre acaben apareixent per a qui té el coratge de buscar-les. Perquè el rellotge de la història, en realitat, mai no s'atura. ■